

EL POBLE: CÀTALÀ

5 Cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTeca
CATALUNYA Y NACIONS IBÈRIQUES. 4 pessetes trimestre
PAÍSOS D'UNIÓ POSTAL. 9 pessetes trimestre

ANY V

Barcelona, dijous 16 de janer de 1908

NÚM. 699

PREUS DE SUSCRIPCIÓ y a un volum trimestral de la nostra BIBLIOTeca
CATALUNYA Y NACIONS IBÈRIQUES. 5'00 pessetes trimestre
BARCELONA. 1'50 pessetes cada mes

Cts. 5

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PLASSA SANTA AGNA, 17, PRAL.—TELEFON 723

MAQUINARIA MODERNA PERA TOTES LES INDUSTRIES

DAVID FERRER Y CIA S. EN CTA.
ESCUDELLERS, 6-BARCELONA

ROBUSTINA DURAN Y ESPAÑA

EFICACIA IMMEDIATA

en Anemias, Neurastenia, Depresiones nerviosas, Clorosis, Debilitat, Atrofia gástrica, Escorfulismo... Dipòsit: Farmaclies de Santpau, Rambla Centre, davant del Liceu, y de Duran y España, Valencia, núm. 278; drata Ensenya, al peu del Passeig de Gracia.

MOSAICHS E. F. ESCOFET & C.
Ronda Sant Pere 8

LLAGUES A LES CAMES Curselló radical per nous procediments—Dr. J. GRAU
SULE.—Consulta de tres a cinc.—Gobernador, 13, principal.

QUINTOS de 1908

No fer contractes de quintos ab cap empresa, sense enterar-se de les avantatjoses condicions i especials garanties que ofereix el BANCO ARAGONES DE SEGUROS Y CRÉDITO, única Societat andalusa d'aquesta classe a Espanya ab un capital de dos milions cinc centes mil pessetes, augmentant als primers, reserves y fondos que continuament ingressa en la Caixa General de Dipòsits de l'Estat, per garantia de sos asssegurats. El BANCO ARAGONES ha pagat en 1907 a los asssegurats per contracles completes y redempcions fets, la suma de 475,476'12 pessetes. Tarifes y dades, demanar a la Direcció general, Coso, 61, Saragossa, o al Sub director, pera Catalunya y Balears: G. Magraner, Fontanella, 10, Barcelona.

Els que tinguin tots

prènent l'antiga y acreditada Pasta pastoral del Dr. Andreu. Demanar a les farmàcies.

DE NOSTRA COLABORACIÓ

Els Regidors Delegats

Parlem un xic més de la qüestió del dia, de la representació de les corporacions en els Ajuntaments, que tracta d'establir el projecte de llei del senyor Maura sobre Administració local. Parlem serenament, sense tràgiques indignacions contra els que no pensen com nosaltres, sense atribuirnos la representació del catalanisme, ni el monopol de l'opinió de Catalunya. Parlem ab lleialtat y ab sensibilitat.

Els partidaris de la representació corporativa, diuen en síntesi lo següent: En la societat no sois hi ha homes, hi ha també organismes morals, corporacions. Si l'Estat, municipal o nacional, ha d'escrivir una representació fidel de la societat que devi regir, es precs que'l constitueixin, ademés dels representants dels individus, els representants de les entitats corporatives! Delant apart algunes excepcions remarcables, les nostres societats no tenen encara ànima colletiva, es a dir, no tenen una representació en la pràctica no atenta al sufragi universal individual, si no en lo que faista dissort despassionadament y posar en clar.

Els hem de referir solament al nostre país, perquè tractem una qüestió política d'interès actual, y no una qüestió general d'interès científic. En el nostre país hi ha corporacions, es veritat; però, quin es el caràcter, quina la naturalesa, quin el funcionament ordinari d'aquestes entitats corporatives? Delant apart algunes excepcions remarcables, les nostres societats no tenen encara ànima colletiva, es a dir, no tenen una representació en la pràctica no atenta al sufragi universal individual, si no en lo que faista dissort despassionadament y posar en clar.

Els demòrants, en canvi, y les classes socials més desamparades econòmicament y moralment, senten per questa reforma una instintiva repugnància; d'afeixen al sufragi universal individual directe, y no volen tenir més vots que's que era tenen.

Extraña anomalía! Ecls conservadors que són en més petit número que bé per tot arreu, volen universalizar el sufragi; y els demòrants se neguen obstinadament a que s'universalisi, siix es a que se's dongui més representants que avui en els Ajuntaments! Quina mania suïcida, o quin sentiment sublim de abnegació mons als uns al voler donar el poder als altres? Y quina ceguera la del poble resistente a rebre de les generacions més conservadores que il denem!

Alguna cosa més hi deu haver en els fons d'aquesta contradicció aparentment inexplicable. L'instint quasi bé mai enganya a les grans colectivitats, quan permaneix y quan se manifesta ab constantia en els seus actes. Per altre part, es un fet evident que les classes socials y els partits polítics no's sotmeten voluntàriament als uns al domini dels altres; quan no governen es senzillament perquè no poden. Examinen, donos, ab una mica de deteniment la representació corporativa

tal com la defensen y sostenen els que avui tracten d'implantaria.

Que en la societat humana no sois hi ha homes, sinó també corporacions, es innegable. Que d'aquest fet se'n dedueix la necessitat y la justícia de donar una representació política, y sobre tot que questa representació en la pràctica no atenti al sufragi universal individual, siix en lo que faista dissort despassionadament y posar en clar.

Els hem de referir solament al nostre país, perquè tractem una qüestió política d'interès actual, y no una qüestió general d'interès científic. En el nostre país hi ha corporacions, es veritat; però, quin es el caràcter, quina la naturalesa, quin el funcionament ordinari d'aquestes entitats corporatives? Delant apart algunes excepcions remarcables, les nostres societats no tenen encara ànima colletiva, es a dir, no tenen una representació en la pràctica no atenta al sufragi universal individual, si no en lo que faista dissort despassionadament y posar en clar.

Els demòrants, en canvi, y les classes socials més desamparades econòmicament y moralment, senten per questa reforma una instintiva repugnància; d'afeixen al sufragi universal individual directe, y no volen tenir més vots que's que era tenen.

Extraña anomalía! Ecls conservadors que són en més petit número que bé per tot arreu, volen universalizar el sufragi; y els demòrants se neguen obstinadament a que s'universalisi, siix es a que se's dongui més representants que avui en els Ajuntaments! Quina mania suïcida, o quin sentiment sublim de abnegació mons als uns al voler donar el poder als altres? Y quina ceguera la del poble resistente a rebre de les generacions més conservadoras que il denem!

Aqui han intervingut en la vida pública, anys enrera, algunes de les nostres societats. Però la seva intervenció, realitzada en moments crítics, se devia indubbiament a que la representació política del nostre poble estava segregada pels partits dinàstics; y les idees noves y els homes que les sostenien, buscaven en les societats econòmiques y científiques un medi de propaganda y un punt d'apòstoli per l'acció popular definitiva. No era que l'espiritu corporatiu impulsés les as-

piracions autonomistes y regeneradores; precisament en aquells temps quasi bé no hi havia gens d'espiritu corporatiu en les societats que després intervingueren per medi dels seus presidents en les qüestions que afectaven a Barcelona y a Catalunya. Era que les societats se reviscolaren durant un quant temps, per l'influència de les idees polítiques y socials (en rigor ben agenes als seus fins propis) que sorollosament les invadien des de fora.

Ningú que tracti serenament aquest assumpte, pot dubtar del tristissim estat de la nostra vida corporativa. Y en realitat que així sia. Precisament els que ara sostenen la justícia del vot corporatiu, són els mateixos que a tothora's doles de que la Revolució hagués destruit les corporacions de l'antic règim, y preveuen la necessitat de crearne avui de noves, esforçats davant de l'expectació de desorganització atomística que ofereixen les societats modernes. Si creguessin que aquestes noves corporacions ja estan creades, y que viuen amb vida intensa y positiva, no'd deixarien sentir, de seguir, tant sovint les seves queixes. Y són ells els que volen que les corporacions actuals, rudimentaries, deficients, quasi bón-nates, tinguin una representació en els organismos públics!

Més aviat ja s'comprén. Les poques corporacions relativament organitzades y àvila propria, estan constituides pels partits y les classes dominants, que disposen també de meius econòmics per constituir tantes com els convinga. Les associacions democràtiques y obreres, són encara escasses y migrades, mal dirigides y pobres de recursos. ¿Qué ha de resultar, doncs, de l'avveniment actual de las corporacions a la vida pública, si no el predomini de les classes conservadoras sobre les classes democràtiques?

Però a darrera hora ens diuen que han trobat una fórmula per assegurar la representació corporativa obrera, fórmula que consisteix en dividir les corporacions, pels efectes electorals, en tres grups que representen respectivament als elements socials econòmic, intel·lectual y obrer. Y aquí s'ocorre a qualsevol la consideració següent: ab aquest sistema, sien els que's vulga'l número y la forsa d'aquestes corporacions, necessàriament cada element social tindrà en el Consistori la mateixa representació. Y d'albò pot en justícia dir-se sufragi universal corporatiu? Totes les corporacions voten, està clar; però la llei limita'l número de representants de cada classe, de manera que no'n haurà cap d'elles que puga, temps a venir, augmentar la seva influència, ni cap que puga perdre (que potser d'això's tracta) la posició dominant que actualment occup. Avui semblaria això una garantia pels demòrants y pels obrers; demà que tinguessin una vida corporativa intensa y progressiva, seria segurament un obstacle, com ho fou en la d'antiga organització gremial, per la seva justíssima influència en la direcció dels negocis públics.

Però de demà es evident que avui, de fet, la representació corporativa modifica els efectes del sufragi universal individual en el sentit d'augmentar els regidors pertanyents als partits conservadors. Estan compostes d'elements conservadors la majoria de les nostres societats de caràcter econòmic, y moltes de les que's diuen intel·lectuals perquè els homes que hi figuren tenen titol acadèmic. Ecls demòrants, que guanyen per majories formidables en quasi bò totes les poblacions importants de Catalunya, se quedarien reduits a la tercera part d'aquesta nova representació corporativa. Y per aquest motiu no la volen, y molt justament afirmen y sostenen que pertorra el sufragi universal y el desnaturalitzar serien.

Els partidaris de la representació corporativa, diuen en síntesi lo següent: En la societat no sois hi ha homes, hi ha també organismes morals, corporacions. Si l'Estat, municipal o nacional, ha d'escrivir una representació fidel de la societat que devi regir, es precs que'l constitueixin, ademés dels representants dels individus, els representants de les entitats corporatives! Delant apart algunes excepcions remarcables, les nostres societats no tenen encara ànima colletiva, es a dir, no tenen una representació en la pràctica no atenta al sufragi universal individual, si no en lo que faista dissort despassionadament y posar en clar.

Els demòrants, en canvi, y les classes socials més desamparades econòmicament y moralment, senten per questa reforma una instintiva repugnància; d'afeixen al sufragi universal individual directe, y no volen tenir més vots que's que era tenen.

Extraña anomalía! Ecls conservadors que són en més petit número que bé per tot arreu, volen universalizar el sufragi; y els demòrants se neguen obstinadament a que s'universalisi, siix es a que se's dongui més representants que avui en els Ajuntaments! Quina mania suïcida, o quin sentiment sublim de abnegació mons als uns al voler donar el poder als altres? Y quina ceguera la del poble resistente a rebre de les generacions més conservadoras que il denem!

Aqui han intervingut en la vida pública, anys enrera, algunes de les nostres societats. Però la seva intervenció, realitzada en moments crítics, se devia indubbiamente a que la representació política del nostre poble estava segregada pels partits dinàstics; y les idees noves y els homes que les sostenien, buscaven en les societats econòmiques y científiques un medi de propaganda y un punt d'apòstoli per l'acció popular definitiva. No era que l'espiritu corporatiu impulsés les as-

sociacions autonomistes y regeneradores; precisament en aquells temps quasi bé no hi havia gens d'espiritu corporatiu en les societats que després intervingueren per medi dels seus presidents en les qüestions que afectaven a Barcelona y a Catalunya. Era que les societats se reviscolaren durant un quant temps, per l'influència de les idees polítiques y socials (en rigor ben agenes als seus fins propis) que sorollosament les invadien des de fora.

Ningú que tracti serenament aquest assumpte, pot dubtar del tristissim estat de la nostra vida corporativa. Y en realitat que així sia. Precisament els que ara sostenen la justícia del vot corporatiu, són els mateixos que a tothora's doles de que la Revolució hagués destruit les corporacions de l'antic règim, y preveuen la necessitat de crearne avui de noves, esforçats davant de l'expectació de desorganització atomística que ofereixen les societats modernes. Si creguessin que aquestes noves corporacions ja estan creades, y que viuen amb vida intensa y positiva, no'd deixarien sentir, de seguir, tant sovint les seves queixes. Y són ells els que volen que les corporacions actuals, rudimentaries, deficients, quasi bón-nates, tinguin una representació en els organismos públics!

Més aviat ja s'comprén. Les poques corporacions relativament organitzades y àvila propria, estan constituides pels partits conservadors y les classes dominants, que disposen també de meius econòmics per constituir tantes com els convinga. Les associacions democràtiques y obreres, són encara escasses y migrades, mal dirigides y pobres de recursos. ¿Qué ha de resultar, doncs, de l'avveniment actual de las corporacions a la vida pública, si no el predomini de les classes conservadoras sobre les classes democràtiques?

Però a darrera hora ens diuen que han trobat una fórmula per assegurar la representació corporativa obrera, fórmula que consisteix en dividir les corporacions, pels efectes electorals, en tres grups que representen respectivament als elements socials econòmic, intel·lectual y obrer. Y aquí s'ocorre a qualsevol la consideració següent: ab aquest sistema, sien els que's vulga'l número y la forsa d'aquestes corporacions, necessàriament cada element social tindrà en el Consistori la mateixa representació. Y d'albò pot en justícia dir-se sufragi universal corporatiu? Totes les corporacions voten, està clar; però la llei limita'l número de representants de cada classe, de manera que no'n haurà cap d'elles que puga, temps a venir, augmentar la seva influència, ni cap que puga perdre (que potser d'això's tracta) la posició dominant que actualment ocup. Avui semblaria això una garantia pels demòrants y pels obrers; demà que tinguessin una vida corporativa intensa y progressiva, seria segurament un obstacle, com ho fou en la d'antiga organització gremial, per la seva justíssima influència en la direcció dels negocis públics.

Però de demà es evident que avui, de fet, la representació corporativa modifica els efectes del sufragi universal individual en el sentit d'augmentar els regidors pertanyents als partits conservadors. Estan compostes d'elements conservadors la majoria de les nostres societats de caràcter econòmic, y moltes de les que's diuen intel·lectuals perquè els homes que hi figuren tenen titol acadèmic. Ecls demòrants, que guanyen per majories formidables en quasi bò totes les poblacions importants de Catalunya, se quedarien reduits a la tercera part d'aquesta nova representació corporativa. Y per aquest motiu no la volen, y molt justament afirmen y sostenen que pertorra el sufragi universal y el desnaturalitzar serien.

Els partidaris de la representació corporativa, diuen en síntesi lo següent: En la societat no sois hi ha homes, hi ha també organismes morals, corporacions. Si l'Estat, municipal o nacional, ha d'escrivir una representació fidel de la societat que devi regir, es precs que'l constitueixin, ademés dels representants dels individus, els representants de les entitats corporatives! Delant apart algunes excepcions remarcables, les nostres societats no tenen encara ànima colletiva, es a dir, no tenen una representació en la pràctica no atenta al sufragi universal individual, si no en lo que faista dissort despassionadament y posar en clar.

Els demòrants, en canvi, y les classes socials més desamparades econòmicament y moralment, senten per questa reforma una instintiva repugnància; d'afeixen al sufragi universal individual directe, y no volen tenir més vots que's que era tenen.

Extraña anomalía! Ecls conservadors que són en més petit número que bé per tot arreu, volen universalizar el sufragi; y els demòrants se neguen obstinadament a que s'universalisi, siix es a que se's dongui més representants que avui en els Ajuntaments! Quina mania suïcida, o quin sentiment sublim de abnegació mons als uns al voler donar el poder als altres? Y quina ceguera la del poble resistente a rebre de les generacions més conservadoras que il denem!

Aquí han intervingut en la vida pública, anys enrera, algunes de les nostres societats. Però la seva intervenció, realitzada en moments crítics, se devia indubbiamente a que la representació política del nostre poble estava segregada pels partits dinàstics; y les idees noves y els homes que les sostenien, buscaven en les societats econòmiques y científiques un medi de propaganda y un punt d'apòstoli per l'acció popular definitiva. No era que l'espiritu corporatiu impulsés les as-

piracions autonomistes y regeneradores; precisament en aquells temps quasi bé no hi havia gens d'espiritu corporatiu en les societats que després intervingueren per medi dels seus presidents en les qüestions que afectaven a Barcelona y a Catalunya. Era que les societats se reviscolaren durant un quant temps, per l'influència de les idees polítiques y socials (en rigor ben agenes als seus fins propis) que sorollosament les invadien des de fora.

Ningú que tracti serenament aquest assumpte, pot dubtar del tristissim estat de la nostra vida corporativa. Y en realitat que així sia. Precisament els que ara sostenen la justícia del vot corporatiu, són els mateixos que a tothora's doles de que la Revolució hagués destruit les corporacions de l'antic règim, y preveuen la necessitat de crearne avui de noves, esforçats davant de l'expectació de desorganització atomística que ofereixen les societats modernes. Si creguessin que aquestes noves corporacions ja estan creades, y que viuen amb vida intensa y positiva, no'd deixarien sentir, de seguir, tant sovint les seves queixes. Y són ells els que volen que les corporacions actuals, rudimentaries, deficients, quasi bón-nates, tinguin una representació en els organismos públics!

Més aviat ja s'comprén. Les poques corporacions relativament organitzades y àvila propria, estan compostes d'elements conservadors y les classes dominants, que disposen també de meius econòmics per constituir tantes com els convinga. Les associacions democràtiques y obreres, són encara escasses y migrades, mal dirigides y pobres de recursos. ¿Qué ha de resultar, doncs, de l'avveniment actual de las corporacions a la vida pública, si no el predomini de les classes conservadoras sobre les classes democràtiques?

sident de la Lliga Regionalista, y no ha sido lo que *El Imparcial* atribuye, en primer lieu per la perogrullada ráo de que no ha escrit, y en segon perquè el senyor Franquesa, al publicar un discurs, del qual se'n feu un tiratge de vint mil exemplars, no anava a cometre la lleugeresa de llençar uns paraulas desfavorables, precurseores d'un procés y una condemna. Com tampoc el senyor Galliss digne lo que *El Imparcial* assegura en la presidència de l'Ajuntament, per què no ha ocupat mai semblants càrrecs. De més ben Collell es la frase: *Vives Catalunya lluita, dintri! ressalta espagnol*, pronunciada davant una reina espanyola, y respecte a la del senyor Permanyer, nosaltres no tenim cap inconvenient en suscurreure, però que *El Imparcial* ens inscriu en el seu novel y famós registre.

Però no té prou *El Imparcial* i també eres separacionista al senyor Ribera i Roivis, sentit radicador de *Patria Lluita*. Alòx de *Patria Lluita*, té un feréstec sòs per *El Imparcial*, ignorant de que aquest semanari era un semanari integrista, manuel i dissenyisísm, que no feia fortoll más que ab la espaliera. Y després diu que's fela tot xix, que fa traçar d'ira les cendres del Cid, y els grocs bigollos de *Don Cidocido*.

Extraxida el *PI* de les tres branques, se corona reiteradament la estatua de Casanova como héros de la independència catalana; recordables s'han passat a Irlanda y Polònia; se inventaban frontes, se amenzabat con plorar amarras, declarava-se la "Barden", batallón nacional y revolucionari, que no podia ser més que la "espaliera". Segurament es creuia con doble sentido, quando no sentia blano en *La Vida*, *El Poble/Cu-Cut!, Tralla, Asti* y otros; se hablaba de futuristes, Il·ligats, Apiecha, Atenaus, Centres, Avenç, y establecien la costumbre de encender hogueras la víspera de Sant Joan, en las cumbres de los montes, semojando las señales de intransigencia del sió del xvii, cuando se azaron en armas contra la herència.

Declinar ball nacional la sardana y no les sevillanas! Exaltar el pi de les tres branques y no els pins de Cuenca Canfar. Els segadors, y no saber ni una potencia jonda y sentit! Feo del os! sobre tota l'extensió de Catalunya, perquè ademés beven en porro, perlem en català, ens agrada més el Canigó que el Montseny!

Queixen són les nacions d'Europa ent la propietat estigüi més dividida que a Catalunya; del resto d'Espanya no cal parlar. En aquest punt el nostre dret patrimonial es inconfonible; fidelíssims, enfilusius, rabassius morta, masoveria, tot contribuïx abora en aquest resultat. L'estativi, per altra part, té un desenrotol com enllloc d'Espanya.

Dones que's fela tot xix, que fa traçar d'ira les cendres del Cid, y els grocs bigollos de *Don Cidocido*.

Podem preguntar-nos, doncs, ¿es també aquest estigüi de previstó que fa que's la catalana preferixin no florir davant la terra, abans que escau una mors de fam? o bé, per contrari, que's l'ombra d'aquesta avaro poveria, ab que's estigmatisa gran florent, que projecta sobre aquell problema?

Qualsevoliga que siga la causa, la qüestió no pren gress per astraire l'atenció dels homes d'estudi, y sobre tot pera preocuper un als que tot just comensen a formular entre nosaltres paraulas d'imperialisme.

E JARDÍ

La premsa y el sufragio universal

D'Espanya Nueva, de Madrid.

Restablecido de su dolencia don Nicolás Salmerón—de quiescien d'ells mèdicos que se encuentren en un estat de integridad física que le permetrà vivir muchos años,—el ilustre republicano ha sabido adoptar una actitud gallarda, que le absuelve de toda complicidad en el pastiche de la derecha social y la reconcilia con los elementos radicales de toda España.

Salmerón ha declarado que el proyecto de Administración local debió rechazarse en bloque desde el principio, porque es un atentado a la legalidad democrática vigente en España y un agravio a las Cortes, cuyas facultades sustitutivas se mantienen en lo que tienen de más grave y transcendental. Y así, cayendo del lado en que forman los radicales, defendiendo el sufragio universal y exaltando a la lucha, une, reorganiza, orienta e inaugura con el *Adio Nuevo una vida nueva* llena de esperanzas.

«Lo veis?—dice nuestro estimado colega *El País*. Estábamos desunidos, pulverizados, anatematizados, que es lo peor. ¿Y qué? Ha bastado un grito en favor del sufragio universal para que estemos juntos los demócratas, todos los demócratas, desde los nacionalsolidarios de Suñol y Carnes, hasta los obreros socialistas de Pablo Iglesias. No hemos necesitado entrevistas, pactos previos, fórmulas de avencencia. El sufragio universal —se ha gritado.—Alerta!—ha dicho en Tarragona, en Gerona, en Figueras, los republicanos nacionalsocialistas.—Alerta!—ha dicho Salmerón.—Alerta estamos!—escritor en su demócratico Manifesto los socialistas.—Y el alerta reverente en todas las tiendas y es repetido por todos los luchadores.

—Aquest estigüi ha remès un patrònic colectiu als diaris, nacionalsocialistes en síntesis, que mal han bens cosa inicis més muchas peses que al que s'adreça a puñallos amarrades. Y sun los obsequian con banquets per qualquier èxit convencional del librero.

La literatura ha en esta parte, un uso. Qualsevoliga que puega ésta quinze o vinten nombres de escritores degenerados.

—No obstante que se llevó en posta no espaiol ante la justicia; sigueis hinc contra d'asassins terminants, y ni el sucesor trascendió a la Premsa, ni se castigó al tal individuo, ni se cumplió mada. Ningún periódico se honraria con la colaboració d'un timor ó de un estafador, y, sin embargo, ninguno tiene reparos en ofrecer sus columnas a un invertido cualquier, aunque nadie ignore sus violències. Què puebla esto! Pruebe que se nos ha acordado la epidemias y que todo aquello de la ruda altesa española es pura fita.

Ja no surt el madrileny ab la espal garbova alxeocant amors, camí de les arbedes del Rei, sempre cuidant el gal que varoní pera que pensin les dones que no es pas per m'ement de voluntat, si no està a Flandes. Els hidalgos, com aquell don Quixot, com'om'ando, no s'exibesen escualids de matèria y grans d'ànima. De Madrid ve la nova avanguardia, y, resultant, escampen que's d'enquerir no linden per immortalització teles del Greco y del Velázquez, sinó una historia patologica en un altre Salvícon, que algun Petroni escriurà, venjança.

Congrés Català de la joventut republicana

Com tots els dijous se reunirà aquest vespre, en les seves oficines de la plessa del Teatre, 2, la Comissió de Propaganda y Administració del Congrés.

EL PROBLEMA DE LA POBLACIÓ

La recent publicació del tercer volum de l'Anuario Estadístico de la ciudad de Barcelona, corresponent a l'any 1904, dona nova actualitat a l'inquietud y greu problema de la despoblació de Catalunya.

Ja fa cosa de tres anys que'l primer de dits Anuari va posar de manifest que existia entre nosaltres aquest mal social insospitado; d'aleshores ençà les variacions de l'estatística han estat tant insignificants que encara permeten mantenir en tota la integratilitat l'affirmació d'un conegut publicista de que Catalunya es la regió d'Espanya on hi ha menys nasciments a proporción del nombre dels seus habitants.

Fixantnos solament en les capitals de les quaranta nou províncies espanyoles, y presentem com a exactes els datos provisionals proposicionals per l'Institut Geogràfic y Estadístic, resulta que Barcelona tenia en l'any 1902 un coeficient de natalitat de 24,6 per cada mil habitants; xifra que en l'últim Anuari—1904—s'eleva a 26,72. En aquest mateix any, Cítrona figura ab un coeficient de 29,21 també per mil habitants, Tarragona ab un 23,45, y Lleida ab la xifra més baixa de totes les capitals d'Espanya, o sigui ab un coeficient de 16,18.

Per ferse ben bé carree de tota la significació de les anteriors xifres a hi ha prou a tenir en compte quel promet de nasciments a Espanya es de 34 per mil y el d'Espanya y la major part dels païses d'Amèrica es de 35.

Resulta, doncs, que a Catalunya el problema de la despoblació, o millor dit, el problema de l'estancament de la població, té proporcions semblants a les de França. Però

sixí com en la veïna Repùblica aquesta qüestió preocupa constantment en els homes de ciència, apassiona a l'opinió pública y m'ement la sollicitud del Govern fins al punt de que funciona una Comissió—la nomenada Plot—per estudiarla directament; entre no salires, fora d'algunes veus isolades, més aviat filles de la sorpresa que de la reflexió, el problema, en tota sa complexa integratilitat, espera infinitament l'home de ciència que organisi en doctrina o redueixi a sistema les causes que hagin pogut produir.

Y certament que la qüestió mereix un detingut y reposat estudi, no solo per la transversalitat immensa que representa per l'avenir de Catalunya, sinó també perquè ell estudi pot contribuir, ab la constitució dels nostres trets, a aclarir una de les hipòtesis més generalment admeses per explicar l'origen d'aquest mal.

En efecto, treballs iniciats anys enrera en els països escandinaves y ampliats a França, han posat en evidència que l'estancament en el desenvolupament de la població, se deu molt més a causes superorgàniques, que als factores antropològics y fisiològics es més, estanat el secret de que's rifa ridículament maquinavilets.

Però no t'aguisa *El Imparcial* i també eres separacionista al senyor Ribera y Roivis, sentit radicador de *Patria Lluita*. Alòx de *Patria Lluita*, té un feréstec sòs per *El Imparcial*, ignorant de que aquest semanari era un semanari integrista, manuel y dissenyisísm, que no feia fortoll más que ab la espaliera. Y després diu que's fela tot xix, que fa traçar d'ira les cendres del Cid, y els grocs bigollos de *Don Cidocido*.

Extraxida el *PI* de les tres branques, se corona reiteradament la estatua de Casanova como héros de la independència catalana; recordables s'han passat a Irlanda y Polònia; se inventaban frontes, se amenzabat con plorar amarras, declarava-se la "Barden", batallón nacional y revolucionari, que no podia ser més que la "espaliera". Segurament es creuia con doble sentido, quando no sentia blano en *La Vida*, *El Poble/Cu-Cut!, Tralla, Asti* y otros; se hablaba de futuristes, Il·ligats, Apiecha, Atenaus, Centres, Avenç, y establecien la costumbre de encender hogueras la víspera de Sant Joan, en las cumbres de los montes, semojando las señales de intransigencia del sió del xvii, cuando se azaron en armas contra la herència.

Declinar ball nacional la sardana y no les sevillanas! Exaltar el pi de les tres branques y no els pins de Cuenca Canfar. Els segadors, y no saber ni una potencia jonda y sentit! Feo del os! sobre tota l'extensió de Catalunya, perquè ademés beven en porro, perlem en català, ens agrada més el Canigó que el Montseny!

Queixen són les nacions d'Europa ent la propietat estigüi més dividida que a Catalunya; del resto d'Espanya no cal parlar. En aquest punt el nostre dret patrimonial es inconfonible; fidelíssims, enfilusius, rabassius morta, masoveria, tot contribuïx abora en aquest resultat. L'estativi, per altra part, té un desenrotol com enllloc d'Espanya.

Aquesta relació, doncs, que's descobreix entre'l coeficient de natalitat y la distribució de la riquesa, fa que's la qüestió de Catalunya està en relació ab les demés regions espanyoles, no es una constatació d'hipòtesis.

D'El Diari, de Lleida:

—Passat el estupor que prenvió a Catalunya el hecho de que en el sió xx hay gobernantes que se atrevan a matar el sufragio universal, ese procedimiento d'eludir el claudicació, y marchando a la vanguardia de todos los herederos españoles ha rotó el fuego contra un proyecto falz, artero, en el que cosa la capa de conceder liga de autonomías, se atenta contra el dret d'elecció, que es el principio fundamental del autonómismo.

Tarragona, Reus, come era de esperar, respondieron con entusiasmo a la campaña que se celebra en favor del sufragio universal.

—La companyia de sarauia que dirigeix el senyor Alcalá, ha debutat en nostre teatre Principal.

—El passat diumenge, en el Centre de Lectura, es van anunciaras sardanes sardanes.

—La pluja impedeix que's compis el programa, aplascat per la lluvia.

—Tornem uns catalanistes que dormen, culen ab la seua nosaltres, tenen temor que l'influència del caixó no s'augmenti els consums: son pràctics y justits.

—Així s'han de dir les coses; no en enganyar a ningú ni enganyaros nosaltres.

—La companyia de sarauia que dirigeix el senyor Alcalá, ha debutat en nostre teatre Principal.

—El passat diumenge, en el Centre de Lectura, es van anunciaras sardanes sardanes.

—La pluja impedeix que's compis el programa, aplascat per la lluvia.

—Tornem uns catalanistes que dormen, culen ab la seua nosaltres, tenen temor que l'influència del caixó no s'augmenti els consums: son pràctics y justits.

—Així s'han de dir les coses; no en enganyar a ningú ni enganyaros nosaltres.

—La companyia de sarauia que dirigeix el senyor Alcalá, ha debutat en nostre teatre Principal.

—El passat diumenge, en el Centre de Lectura, es van anunciaras sardanes sardanes.

—La pluja impedeix que's compis el programa, aplascat per la lluvia.

—Tornem uns catalanistes que dormen, culen ab la seua nosaltres, tenen temor que l'influència del caixó no s'augmenti els consums: son pràctics y justits.

—Així s'han de dir les coses; no en enganyar a ningú ni enganyaros nosaltres.

—La companyia de sarauia que dirigeix el senyor Alcalá, ha debutat en nostre teatre Principal.

—El passat diumenge, en el Centre de Lectura, es van anunciaras sardanes sardanes.

—La pluja impedeix que's compis el programa, aplascat per la lluvia.

—Tornem uns catalanistes que dormen, culen ab la seua nosaltres, tenen temor que l'influència del caixó no s'augmenti els consums: son pràctics y justits.

—Així s'han de dir les coses; no en enganyar a ningú ni enganyaros nosaltres.

—La companyia de sarauia que dirigeix el senyor Alcalá, ha debutat en nostre teatre Principal.

—El passat diumenge, en el Centre de Lectura, es van anunciaras sardanes sardanes.

—La pluja impedeix que's compis el programa, aplascat per la lluvia.

—Tornem uns catalanistes que dormen, culen ab la seua nosaltres, tenen temor que l'influència del caixó no s'augmenti els consums: son pràctics y justits.

—Així s'han de dir les coses; no en enganyar a ningú ni enganyaros nosaltres.

—La companyia de sarauia que dirigeix el senyor Alcalá, ha debutat en nostre teatre Principal.

—El passat diumenge, en el Centre de Lectura, es van anunciaras sardanes sardanes.

—La pluja impedeix que's compis el programa, aplascat per la lluvia.

—Tornem uns catalanistes que dormen, culen ab la seua nosaltres, tenen temor que l'influència del caixó no s'augmenti els consums: son pràctics y justits.

—Així s'han de dir les coses; no en enganyar a ningú ni enganyaros nosaltres.

—La companyia de sarauia que dirigeix el senyor Alcalá, ha debutat en nostre teatre Principal.

—El passat diumenge, en el Centre de Lectura, es van anunciaras sardanes sardanes.

—La pluja impedeix que's compis el programa, aplascat per la lluvia.

—Tornem uns catalanistes que dormen, culen ab la seua nosaltres, tenen temor que l'influència del caixó no s'augmenti els consums: son pràctics y justits.

—Així s'han de dir les coses; no en enganyar a ningú ni enganyaros nosaltres.

—La companyia de sarauia que dirigeix el senyor Alcalá, ha debutat en nostre teatre Principal.

—El passat diumenge, en el Centre de Lectura, es van anunciaras sardanes sardanes.

—La pluja impedeix que's compis el programa, aplascat per la lluvia.

—Tornem uns catalanistes que dormen, culen ab la seua nosaltres, tenen temor que l'influència del caixó no s'augmenti els consums: son pràctics y justits.

Incendi que menassa destruir tota la població.

Portugal

Efectes del vi

LISBONA.—Un nombrosí grupu de borratxos recorregut alçans carrers trencant a pedradas als vidres dels aparadors y agreditint als transeunts.

A l'apredregrar a l'administrador y co-brador de contribucions, contestaren aquests a tira.

Els aggressors apelaren al mateix ressò, entaulant una baralla que acabà fugint els administradors de contribucions.

Els borratxos seguiran fent dispars feixint a tres persones, que foren portades a la casa de soscors. El metge que les curà fou apredregrat també al sortir del casal.

Després els borratxos continuaren avançant i trencaren a cops de pedra els vidres de les finestres de l'església de Sant Joan.

Projects del dictador
En Joan Franco espera conseguir en les pròximes eleccions una gran majoria a la Cambra de diputats.

La tasca de les Corts

Cerró'l rumor de qu'ell nou Parlament sola se reunirà per qu'ell principi hereu fassi jurament com a regent del rei durant el viatge de don Carles al Brasil.

No funcionarà regularment fins el pròxim mes d'octubre.

Reunió republicana

S'anunciu qu'ells republicans celebraran, dintre de poc temps, una reunió a Lisboa.

El duc dels Abruzzos

La reina Pia y si due dels Abruzzos van anar ahir a l'Òpera.

A l'entrar a la sala tots els espectadors s'airexeren.

Anglaterra

Accident desgraciat

LIVERPOOL.—Mentres se descarragava bat del vapor «Ventura», s'enfonsà'l pis antó se dispositava, arrastrant alguns descarregadors.

Han resultat quatre morts y dos ferits.

Alemanya

L'estrena de l'Acté.

DRESDE.—A l'Òpera Reial s'ha fixat el dia 29 de janer pera l'estrena de l'òpera del mestre Manen «Acté».

Serà la primera obra d'autors espanyols representada a Alemanya.

República Argentina

Els bandolers espanyols

BUENOS AIRES.—Vivito y Marcau viuen junts del producte de les seves corrieres refugint el tracte de la gent de mal traire. «Oloses». A tres quarts de nou.

Damà, dia de Moda; la comedie en tres actes «El matrimonio interno».

Dia bis vinent, estrena de la comèdia de putxinetas en dos actes, don Jacinto Benavente; «Los intereses crecidos», de grans òbits en el Teatre Lara, de Madrid; tres representacions noves pintades expressivas pera la obra.

Després a Compadurada.

El Dos de Maig

L'Ajuntament ha acordat celebrar la solemnitat del centenari del Dos de Maig nomenant la comissió de festeiga.

El Comitè de protecció a Espanya ha redactat el reglament.

Espectacles

TEATRE PRINCIPAL—Avui, tard, a les cinc, «El baile de la peligrosa», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hontos»; estrena del drama «He no un acte y tres quadros», il·lustrada del Guimerà, més d'ales.

Damà, tard, a les cinc, «Un décam de la primera», a les sis, «La sinta espina». Nit, a les set, «L'es de los hont